

STOPEM

na konec světa

PETR BOBEK

ilustrovala Sofie Helfert

Stanislav Juhaňák-TRITON

*Věnováno mamince, tatkovvi, Martovi, Barče a Moničce,
kteří mi pomohli najít konec světa.*

Stopem na konec světa

Kdyby se Pepa rozhodl, že sepíše paměti, moc papíru by nepotřeboval. Za osmdesát dva let se stihl jen oženit, postavit dům, zplodit dvě děti a vystřídat čtyři zaměstnání. A jelikož manželka nebyla Greta Garbo, jeho dům nebyl palác, děti nevynalezly ruchadlo a v práci nevyhazoval mosťty do vzduchu, byl by to životopis o ničem. Vlastně jednu událost by do něj napsat mohl, tu, která byla třicet let jeho tajemstvím a se kterou se svěřil až na posteli v LDNce, kde počítal proleženiny, zoufale vlekoucí se čas a kde se třikrát denně podělával.

Ten den byla řada na Tomášovi. Když na sesterně zablikalo červené světýlko, típl jointa, vzal pytel na pleny a vyrazil do pokoje číslo dva – chodbou, kde se promenoval průvod starců, vlekoucích před sebou chodítko a za sebou ztracený život.

Dáma na c1

Silnici cukrovaly sluneční paprsky, asfalt tál jako zmrzlina a lepil se na pneumatiky. Pankrác si otíral z čela pot a třepal s límcem košile. Firemní peugeot zvládal jízdu s bravurou – na silnici držel jako list na dubu, i když Pankrác v jednom momentě trhl volantem, aby se vyhnul dělníkům opravujícím svodidla. Ladně pokračoval dál, dokud nezmizel za horizontem.

Pankrác Jandůrek měl nejhorší kancelář z celé firmy. Krčila se v suteřenu třípatrové budovy, neměla okna a vešel se do ní jen stůl, židle a počítač, vedle kterého si postavil lampičku prosvětlující smutnou tmou a zářící na jeho práci.

O spisovateli, který měl slona

Pršelo. Přední sklo zasypával hustý déšť, před kterým sto let zpátky pověřivé babky zapalovaly hromničky. Jakub musel mhouřit oči, aby vůbec něco viděl.

Ždár nad Sázavou. Z dálky ho pozorovala Zele-
ná hora, korunovaná kostelem svatého Jana Nepo-
muckého s deseticípou hvězdou z ambitů. Odbočka na Nové Město
na Moravě. Kousek za ním byl Prostějov, potom Boskovice.

Lijavec přešel do drobného mrhnutí, poté se úplně vyjasnilo, takže kola mercedesu mohla hoblovat asfaltku víc než stovkou v hodině... tedy dokud ze silnice nezačaly vyrůstat hrbolky a nezačala se stáčet. S nánosem deště na hladině připomínala klikatou řeku, řeku s podobnou vodou, jakou si vezl v půllitrové PET lahvi.

Dostal ji na autorském čtení své nové knihy.

Nezdolná touha psát

Na začátku byla useknutá ruka. Našel ji pejskař Karel Dobšík, který venčil pudlí fenu Stacy na oblíbeném místě na kraji lesa. Byla krásná letní noc, přímo stvořená pro ideální procházku... jen kdyby Karel Dobšík nešlápl na něco, na co by nepřál šlápnout ani nejhoršímu nepříteli. Na useknutou ruku obklopenou dalšími kousky jisté Anděly Vavrouškové.

„STOP!“

Barnabáš Kavka, režisér, autor i principál ochotnického spolku Valihrach, přerušil zkoušku. „Za mě dobrý.“

Ne všem se to ale líbilo. Na kraj jeviště přešel chachar Jura alias pejskař Dobšík a nesměle se poškrábal na hlavě. „Heleď, šéfe, já pořád nevím.“

Půlnoční přání

V baru zavírali. Servírka, blondýna s unavenými očima, dávala židle na stůl. Došla k rohu nevelké místnosti, zatřásla chlápkem s hlavou na stole a zakřičela: „Hej, koukej vypadnout.“

Adam to sledoval od barového pultu. Sám měl naváto, vždyť do sebe klopil pátého nebo šestého panáka, piva nepočítaje. Svět se točil, a když se chtěl zvednout a odejít, musel to dělat s velkou opatrností.

Po pár pokusech se mu to ale povedlo, vzal batoh a dopotácel se ke dveřím. Cestou shodil dvě židle, za což se servírce na dálku omluvil.

Tma, obloha černá a zasypaná hvězdami. Svítily na cestu a od potácejícího Adama odloupávaly stíny. Chodník dláždily kužely pouličních lamp, stejně jako přechod, před kterým zastavil bílý golf.

Cesta na vlastní pohřeb a zase zpátky

„Milada umřela.“ Karel Zítka byl vyřízený. Zdrčeně si sedl za stůl a nevěřičně pozoroval parte. „S lítostí oznamujeme, že milovaná Milada Zítková dne 8. 12. po náhlé srdeční slabosti zemřela.“

Manželka ho zezadu objala a pohladila jeho mastné, týden nemyté vlasy. V pětádesáti letech na zevnějšek moc nedbal, vždyť kubík

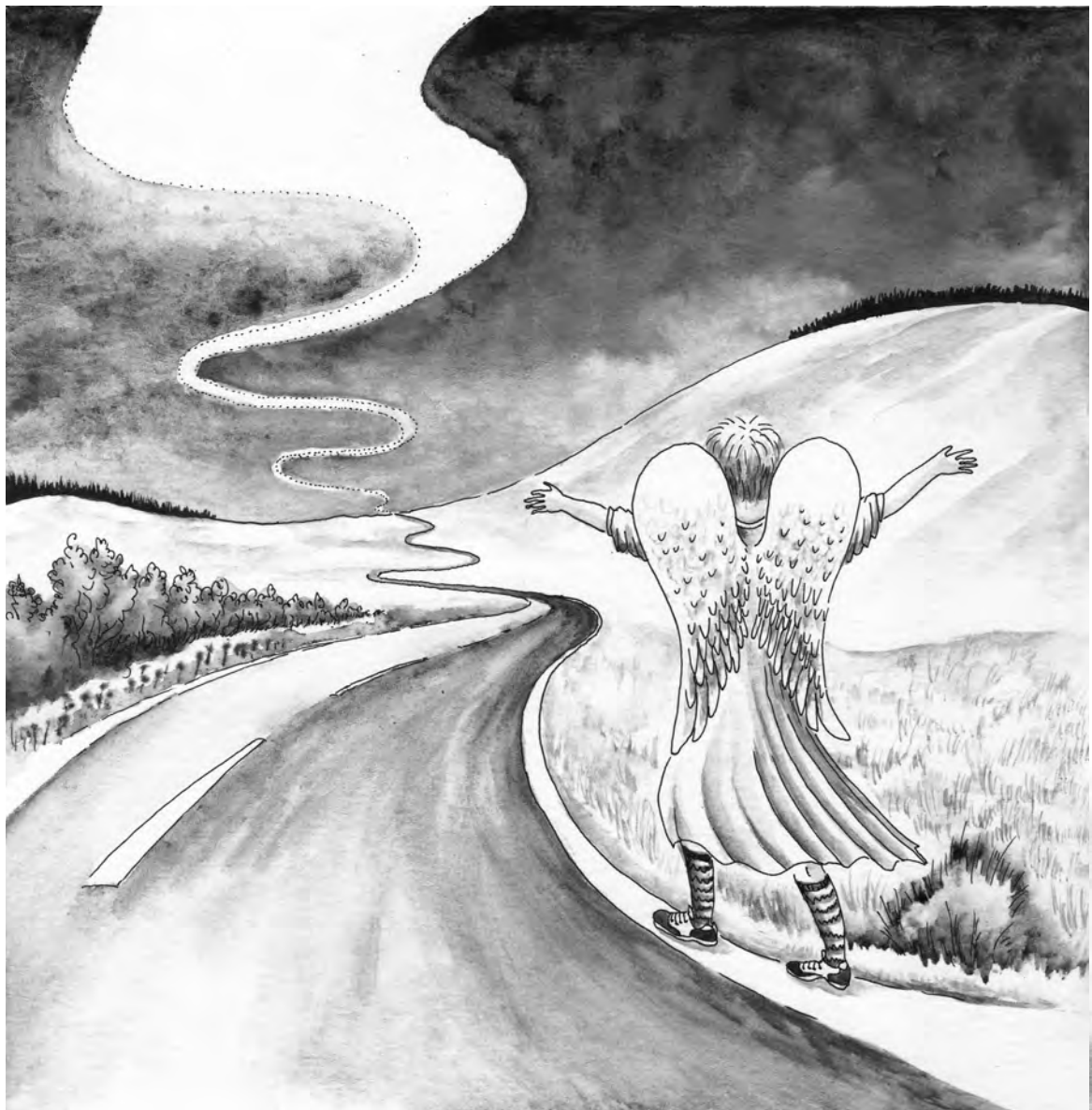

Anděl

Pořád mu tvrdil, že je anděl. Neměl by se divit – setkal se s patnácti Alexandry Velikými, s tuctem Hitlerů, Caligulou, ordinací mu prošel i Zinedine Zidane a Wayne Gretzky. Za třicetiletou kariéru hospitalizoval i Mao Ce-tunga a Spejbla s Hurvínkem, což byla unikátní představa dvou lidí zároveň. Ale anděla, za kterého se Honza vydával, Mikuláš léčil poprvé.

Pomohl mu do sanitky, nastoupil také a zavřel těžké posuvné dveře. Do plechu narážel déšť smíšený se sněhem. Co také čekat v listopadu – že bude přes vyleštěné okýnko sledovat pole vlčích máků?

Pacient seděl vedle něj, klidný jako stojatá voda. Upíral oči na podlahu. Z těch očí sálalo zvláštní světlo, které Mikulášovi nedávalo spát, jinak mu připadal obyčejný... patnáctiletý kluk s pohublým tělem a prvním chmýřím pod nosem.

Opravdová láska

Sychravý podzim oblékal les do mlhy. Přikrývala koberec ze spadaného listí, na kterém jako na matraci ležel strom.

„Zlomil se asi při bouřce.“ Vojta seděl na kmeni a pozoroval, jak před ním tančí a praskají plameny. Natahoval dlaně, aby se zahřál, protože přicházela černá a studená noc. Na nebi vyšel měsíc, spolu s ohněm odloupával od smrků a borovic stíny.

„Klid, klid.“ Pohládl drobného jezevčíka Matěje, který ležel vedle něho – třásl se zimou, sledoval každý jeho pohyb a upíral na něj vystrašené oči, jako by se ptal, proč jsou v lese a ne doma ve Vojtově posteli, kam si každou noc vyskočil.

Chlapec se natáhl pro batoh, aby našel deku. Nahmatal učebnici fyziky pro šestáky, dva sešity a konečně tenkou přikrývku, která je sotva zahřeje, ale lepší než nic. Přetáhl si ji přes záda a počkal, až se k němu pejsek schoulí. Hodil do plamenů poslední větvičky, co měli.

Odpustit

Byl to třicátý soud, co vyhrál, navíc hodně speciální. Ze začátku to vypadalo špatně – čtyřicetiletá vdova pořád brečela a připomínala, že po jejím muži zůstaly dvě děti. Matouš si ale vzpomněl na jednu fintu a během výslechů odborníků rozebírajících autonehodu šikovně stočil vinu na oběť. Jeho klient z toho byl venku a mohlo se slavit – nohama na stole, doutníkem a dvanáctihvězdičkovou Metaxou.

Něco tomu ale pořád chybělo, a proto zavolal do oblíbeného erotického podniku a objednal si Ester. Na levé ruce se leskl snubní prstýnek, ale podle něho nemohla občasná nevěra ublížit.

Luxusní prostitutka přijela za necelou hodinu. Na sobě měla tenký svetýrek a bílou sukni nad kolena. Útlé nohy halily černé silonky. Matouš ji pozval dál a rozlil další dvě Metaxy.

Nikam

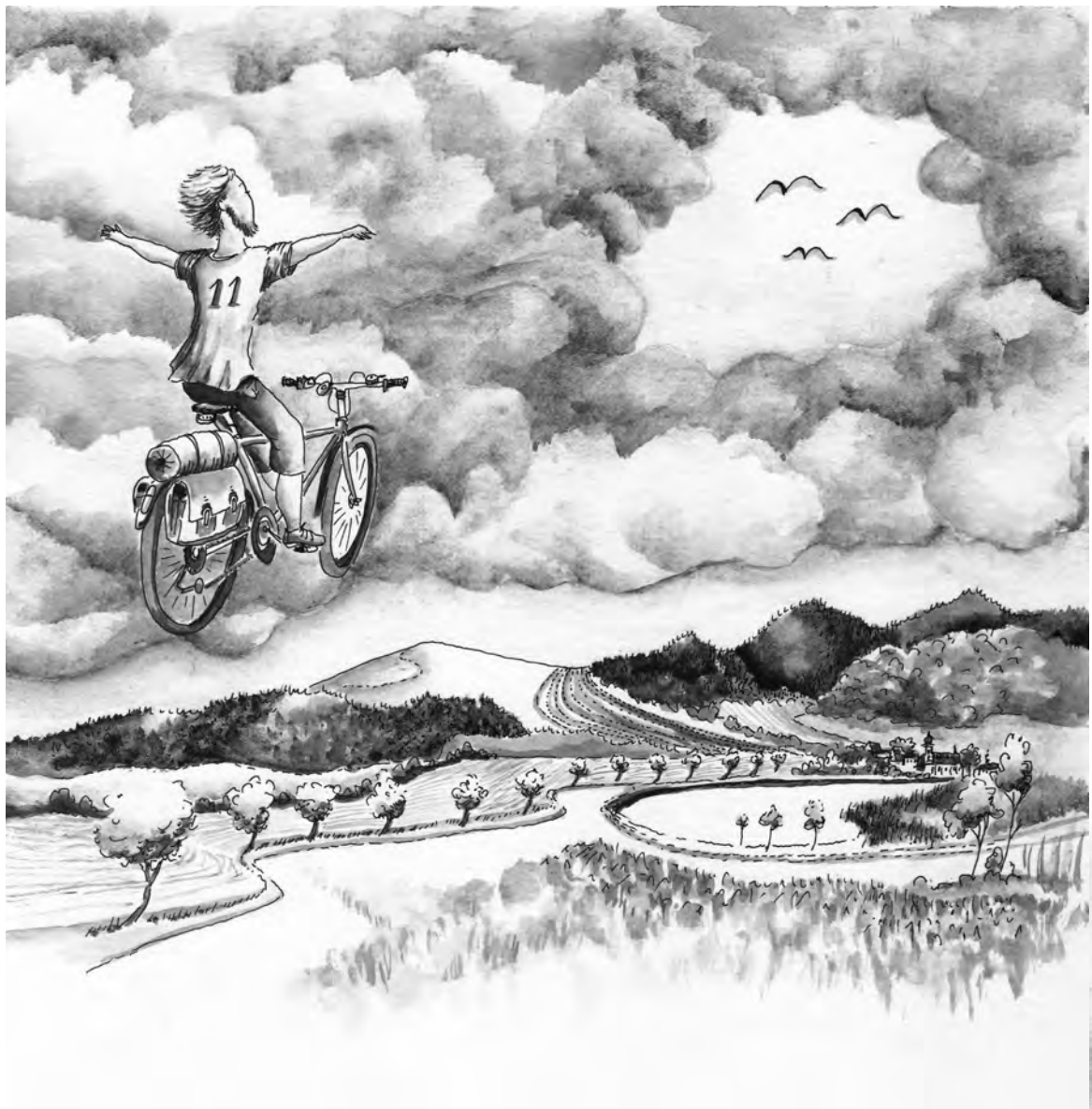
První část – Nejhorší oběd na světě. Při pomýšlení, co za chvíli bude jíst, se Štěpánovi zvedal žaludek. Byla neděle, a zatímco většina lidí obírala husu, jeho u dědy čekal talíř špaget s kečupem a tři dny starým gothajem.

Dvanáct hodin. Vypnul televizi, kde končil seriál Hádka o křeslo, a překročil poházené oblečení. Zasklebil se na špinavé nádobí a sešel do spodního patra staré bytovky.

„Kdo je?“ ozval se na zaklepaní protivný hlas. Vzápětí se otevřely dveře a na prahu se zjevil podsaditý Dědeček Hříbeček, který ho pozval dál. Štěpán došel do kuchyně – vzduch vyplnil stařecký puch, hudbu obstaraly na sporáku bublající špagety.

Za normálních okolností pochoutka, ovšem v dědově podání... V hrnci uvařil těstoviny, scedil je a vysypal na talíř. Z lednice vyndal

Doslov formou povídky aneb Jak to bylo s Andělem

Jestli mě tato kniha něco naučila, tak to, že být spisovatelem je nádherná věc. Protože můžete cokoliv. Kdybych chtěl například napsat, jak jsem se seznámil s manželkou Monikou, rozhodně bych nepsal, jak jsem se ji tři roky snažil pozvat na rande, protože když jsem ji viděl na školní chodbě, začal se točit celý svět, ale udělal bych ze sebe hrdinu a já nevím, třeba bych přišel do sálu k jejím rodičům, řekl: „Monča nebude sedět v koutě,“ a pak s ní protančil nejdny boty hříšným tancem.

Chci tím říct, že můžu prožít jakýkoliv příběh bez ohledu na to, zda se stal nebo nestal. Třeba o tom andělovi z povídky Anděl, se kterým jsem se opravdu setkal a moje rodina byla tou, která ho viděla pochodovat v noční košili zasněženou krajinou. Byl jsem ještě malý a se svou rodinou, což byl tatínek Jaroslav s hustým knírem, maminka Věrka s nejlaskavějšíma očima a duší na světě, brácha Martin, nejge-

niálnější vynálezce, a sestra Barborka, majitelka nejroztomilejšího nosu, jaký si dovedete představit, jsme jeli od dědy.

Sněžilo jak v povídce Cesta na vlastní pohřeb a zase zpátky, naše béžová Škoda 125L měla co dělat, aby odhrnula z čelního skla tu hroznou záplavu vloček. Tatínek nadával jako Karel ve zmiňované povídce, maminka ho utěšovala a připomínala, že je dobrý řidič. Nebylo vidět na krok, motor zimou naříkal a za nás všechny kňučel: „Já chci domů, já chci domů.“

Než jsme se tam ale dostali, za jednou přtavou vesnicí šel za krajnicí anděl. Tatínek, maminka i my tři děti jsme zamhouřili oči a aspoň na vteřinu si mysleli, že ležíme vybouraní v příkopu a tahle bytost nás vede do nebe.

Ukázalo se ale, že jsme pořád na Zemi. Když jsme ho minuli, taťka zastavil a vystoupil. Nebojácně šel k postavě a cosi jí gestikuloval. Anděl rozhazoval rukama a kroutil hlavou, potom jsme ale viděli, jak se s tatínkem přibližuje.

„Snad ho nebere sem,“ lekla se maminka, ale její obavy se potvrdily. Tatínek otevřel zadní dveře a řekl nám, ať se scucneme. Barunka si vlezla na Martínkova kolena a já se posunul doprostřed. Anděl se k nám s omluvami naklonil. Sundal křídla a sedl si. Z noční košile, co měl na sobě a co měla představovat typický andělský šat, padala zrnka sněhu a z jeho postavy šel chlad.

Tatka zavřel dveře a znovu jsme vyjeli. Anděl dlouho mlčel a promluvil asi až po třech kilometrech, během kterých jsme na něj koukali jako na zjevení. Aby také ne. Mohlo mu být maximálně patnáct, pod nosem měl pár drátků, co měly být prvními vousy, a koukal do země. Seděl tam jako oukropek, vystrašený jako slepice před ředitelem masokombinátu. Jen poslouchal, jak se bavíme o dědovi, o jeho domu, kam zatéká, a jak Martínek s tatkou řeší rozbitý trafák a maminka s Barčou mluví o svetrů, co viděly v obchodě.

„Nikdy se nehádejte.“ To řekl. Blázinec, kam se ho tatínek rozhodl odvézt, byl na dohled. „Nikdy se nehádejte,“ zopakoval, ale my mu pořád neodpověděli. Nevěděli jsme co. Proč nám to říkal?

Přejížděl rukou po sundaných křídlech, na která upíral své zvláštním světlem prošpikované oči.

„Nikdy se nehádejte. Každou hádkou ztrácí člověk křídla. Až je ztratí úplně, bude pozdě a nedoletí zpátky do nebe.“

Vysadili jsme ho u vysoké budovy, kde si ho vyzvedli dva silní zřízenci. A až domů zasněženou a temnou krajinou jsme o tom přemýšleli. „Nikdy se nehádejte, nebo ztratíte křídla. A nenajdete cestu zpátky do nebe.“

Jestli je tenhle příběh pravda, to vám nepovím. Být spisovatelem je nejlepší věc na světě.

Obsah

Stopem na konec světa / 7

Dáma na c1 / 16

O spisovateli, který měl slona / 25

Nezdolná touha psát / 33

Půlnoční přání / 42

Cesta na vlastní pohřeb a zase zpátky / 49

Anděl / 59

Opravdová láska / 67

Odpustit / 72

Nikam / 83

Doslov formou povídky aneb Jak to bylo s Andělem / 94

Petr Bobek
STOPEM NA KONEC SVĚTA

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON v Praze roku 2019
jako svou 2437. publikaci.

Vydání první.

Ilustrovala: Sofie Helfert

Obálka: Sofie Helfert

Sazba: Eva Filgasová

Odpovědná redaktorka: Lenka Švábová

Tisk: Centa, spol. s r. o., Brno

ISBN 978-80-7553-607-5